

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО
ЗА РАД, ЗАПОШЉАВАЊЕ,
БОРАЧКА
И СОЦИЈАЛНА ПИТАЊА
Број: 011-00-7/2/2017-05
Датум: 15.08.2017. године
Немањина 22-26
Београд

Република Србија
ВЛАДА
ПОТПРЕДСЕДНИЦА ВЛАДЕ
Проф. др Зорана З. Михајловић

Поводом вашег дописа 32 број: 011-12554/2016-03 од 13.07.2017. године, у вези са давањем мишљења на Нацрт закона о родној равноправности, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања даје следеће мишљење:

Начелна примедба

Чланом 16. Закона о министарствима („Службени гласник РС”, бр. 44/14, 14/15, 54/15, 96/15-др.закон и 62/17), између осталог, прописано је да Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања обавља послове државне управе који се односе на антидискриминациону политику и равноправност полова, док је чланом 35. Пословника Владе („Службени гласник РС”, бр. 61/06-пречишћен текст, 69/08, 88/09, 33/10, 69/10, 20/11, 37/11, 30/13 и 76/14) прописано да право да предложи материјал за седницу Владе има орган државне управе у чијем делокругу је питање на које се материјал односи, као и да је предлагач дужан да материјал припреми и предложи у поступку прописаном овим пословником. Дакле, произлази да би у надлежности овог органа била питања израде, а посебно предлагање Влади нацрта прописа којим се уређује материја на коју се односи достављени Нацрт.

Чланом 14. Закона о Влади („Службени гласник РС”, бр. 55/05, 71/05–испр., 101/17, 65/08, 16/11, 68/12–одлука УС, 72/12, 7/14–одлука УС и 44/14) уређено је да министар може подносити Влади предлоге за уређивање питања из надлежности Владе и Народне скупштине и захтевати да Влада заузме став о питању из његове надлежности, а дужан је да и обавештава Владу о свему што је битно за вођење политике и одлучивање Владе, као и да је одговоран за спровођење програма и политике Владе, за одлуке и мере које је донео или пропустио да донесе или предузме и за извршавање обавезних упутстава и посебних задужења која му је одредио председник Владе.

Стога, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања намерава да у што скоријем року формира Радну групу за израду Нацрта закона о родној равноправности, која бу у свом саставу обухватила представнике свих релевантних институција и укључених партнера и удружења и спроведе читав поступак у складу са Пословником Владе, а нарочито чланом 41, који се односи на јавну расправу предлога закона којим се битно мења уређење неког питања или уређује питање које посебно занима јавност. С тим у вези, изузетно би се ценила могућност да се постојећа верзија Нацрта закона о родној равноправности искористи као модел, односно иницијални материјал за деловање предвиђене Радне групе.

Зато сматрамо да у погледу формалног дела израде и достављања материјала Кабинет потпредседнице Владе треба да, у сарадњи са ресорним министарством – Министарством за рад, запошљавање, борачка и социјална питања размотри и усагласи све чланове Нацрта закона о родној равноправности у којима се помиње „министарство надлежно за родну равноправност (у даљем тексту: министарство)“ прецизирањем његовог назива и надлежности у изради, предлагању и спровођењу тог закона, а у складу са Законом о министарствима.

Са друге стране, уколико је приређивач Нацрта имао у виду могућност формирања неког новог органа државне управе у чијем делокругу би били послови који се односе на материју антидискриминационе политике и родне равноправности, указујемо на потребу претходног интерресорног усаглашавања и усклађивања секторских политика и функционалних задатака Координационог тела за родну равноправност, надлежности Канцеларије за људска и мањинска права и делокруга Министарства.

Конкретне примедбе

У погледу примедбе дате на претходну верзију Нацрта закона, конкретно члан 13. који прописује обавезу за послодавце и органе јавне власти који имају више од 50 запослених и радно ангажованих лица да одређују и спроведе посебне мере за остваривање родне равноправности, напомињемо да уважавамо аргумент које сте изнели, а то је да афирмативне мере у области запошљавања не значе и ни у ком случају не могу значити аутоматско искључивање свих лица који не припадају подзаступљеном полу у претендовању на одређено радно место. Односно, да сагласно заузетом ставу Европског суда правде услови морају бити једнаки за све, а да се предност може дати само у случају испуњавања једнаких услова. Међутим, и даље смо мишљења да је потребно бити опрезан приликом увођења наведене обавезе, тим пре што у овом тренутку није познато да ли ће се трајање мера штедње и ограничења броја запослених у јавном сектору продужити и након 2018. године, а имајући у виду да се у конкретном случају примедба не односи на случајеве запошљавања, већ смањења броја запослених. Односно, потребно је осигурати да се доследно спроводи забрана из члана 28. Нацрта закона, те да се припадност одређеном полу не узима као аргумент приликом смањења броја запослених у јавном сектору.

Када је у питању примедба раније дата на члан 24. Нацрта закона, напомињемо да је иста највећим делом уважена. Међутим, мишљења смо да је потребно другачије одредити носиоца активности, имајући у виду да приватне агенције за запошљавање немају статус организације надлежне за послове запошљавања. У том смислу, а у складу са Законом о запошљавању и осигурању за случај незапослености („Службени гласник РС”, бр. 36/09, 30/10 - др. закон,

88/10 и 38/15), предлаже се да се у члану 24. став 1. речи: „организације надлежне за послове запошљавања”, замене са речима: „носиоци послова запошљавања“.

Надаље, у зависности од дефинисања улоге и функције Координационог тела за родну равноправност у односу на предложени институт координатора за родну равноправност (члан 57) и у односу на стална тела за родну равноправност (члан 58), потребно је размотрити потребу за успостављањем службе за обављање послова у области родне равноправности (члан 54. тачка 5) у Влади. Сматрамо да би наведеним решењима дошло до непотребног увећања државне администрације у домену родне равноправности, који је иначе у делокругу овог министарства.

Такође, са становишта ефикасне примене овог закона, требало би још једном размотрити обавезе органа јавне власти и других послодаваца да посебно, у складу са овим законом, поред осталог, евидентирају и одређене податке (члан 58. став 2.) који се већ евидентирају код надлежних органа (ЦРОСО, судови, Пореска управа, организације обавезног социјалног осигурања и др). Ово из разлога што се овим, по нашем мишљењу, додатно и беспотребно оптерећује рад органа јавне власти (додатни посао који захтева људске капацитете у условима ограничења броја запослених у јавном сектору), као и рад послодаваца у привреди имајући у виду захтеве њихових удружења да се на најмању меру сведу непотребна администрација и смање трошкови пословања, што је услов за већа инвестициона улагања и развој привреде.

Околност на коју се позива носилац израде Нацрта закона, на раније дате овакве примедбе, да ова обавеза постоји и у важећем закону, а при томе није навео ефекте примене такве одредбе (колико је послодаваца од укупног броја послодавца водило ову евиденцију и достављало извештаје, да ли су тако прикупљени подаци могли да буду основ за анализу и праћење стања у овој области), да ли је и колико послодаваца који нису извршавали наведену обавезу санкционисано, по нашем мишљењу не представља адекватан и прихватљив аргумент.

Када је у питању надзор над применом закона, сматрамо да би члан 64. став 1. Нацрта закона требало изменити тако да гласи: „Инспекцијски надзор над применом овог закона врши инспекција рада, односно управна инспекција, у складу са прописима којима је уређена њихова надлежност“.

Наиме, мишљења смо да је члан 64. став 1. Нацрта закона, који се односи на надзор над применом закона, нејасан и непрецизан и из истог јасно не произлазе надлежности инспекције рада и управне инспекције.

